

BURZYCIEL (9) *sb m*

Teksty nie oznaczają é; prawdopodobnie w N sg e pochylone, w pozostałych przypadkach jasne (tak w -ciel).

sg N burzyciel (5). ◇ A burzyciela (2). ◇ I burzyciel(e)m (1). ◇ pl N burzyciele (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

*Ten, który coś burzy, zwalcza kogoś lub coś, występuje przeciw czemuś; wicherzyciel, pogromca; demolitor, eversor, expugnator, extincitor, vastator Cn (9) : A fźátan fie rozumie być zwadcá/ burzyciel/ á roľprofzyciel káźdego pokoiu. *RejAp* 101v; Bo idzie nań/ na Bawel burzyciel [*vastator*] *BudBib Ier* 51/56, 15/8; Piotr święty/ nowy Męczennik/ [...] burzyciel Heretycki: y obrońcá wiáry Kátholickiey *SkarŻyw* 370, 371, 399.*

*Wyrażenia: »anioł burzyciel« (2): puścił Pan Bog ná Egipcyány Aniołá burzycielá *SkarŻyw* 480, 480.*

*»burzyciel prawdy Pańskiej«: iáko zázwdy tácy burzyciele prawdy Páńskiey podnošili pokoy ná zyemi *RejAp* 57v.*

Synonimy: rozproszyciel, skaźca, zwadca.

Cf BURZCA, [BURZNIK], BURZYC

ZZie